

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎN C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Ala Bunciuc împotriva Societății pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț”,
intervenient accesoriu Aurelia Bujor

(declararea nulității contractului de fidejusiune și a declarației de fidejusiune,
compensarea cheltuielilor de judecată)

împotriva deciziei din 24 septembrie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 2ra-881/25
NR. PIGD 2-24015722-01-2ra-02122025)

Recursul este vădit neîntemeiat. Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel
nu constituie temei de casare a acesteia.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. A. Brăgaru)
Curtea de Apel Centru (jud. V. Arhip, D. Corlăteanu, N. Ghedrovici)

10 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului declarat de Ala Bunciuc, reprezentat de avocatul Iurie Nichitoi,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 8 februarie 2024, Ala Bunciuc a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț”, intervenient accesoriu Aurelia Bujor cu privire la declararea nulității contractului de fidejusiune și a declarației de fidejusiune, compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii a indicat că la 24 ianuarie 2022 Societatea pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț” SA a recepționat declarația din 20 ianuarie 2022/003 de revocare a semnăturii Alei Bunciuc de pe oferta de fidejusiune și contractul de fidejusiune în raport cu „Banca de Finanțe și Comerț” și Aurelia Bujor (debitor). În această declarație, printre altele s-a menționat că: „... cu referire la esența relațiilor de fidejusiune, stabilite la 23 ianuarie 2020 între „Banca de Finanțe și Comerț” SA (creditor) și Ala Bunciuc (debitor), alături de Stanislav Bunciuc (fidejutor consumator), întru garantarea obligațiilor Aureliei Bujor (debitor), fără explicații minuțioase și un pic de bună-voință reciprocă, cu speranța că existența hotărârii din 9 februarie 2021 a Judecătorei Edineț, sediul Dondușeni nu va împiedica conștientizarea autocritică și asumarea ilegalităților abordate, dar și pentru a evita un litigiu de declarare a actelor de fidejusiune, semnate de Ala Bunciuc și Stanislav Bunciuc, cu perspective clare de revizuire a hotărârii enunțate, se propune a se lua act de conținutul normelor citate mai jos, raportându-le la conținutul actelor de formare a relațiilor de fidejusiune respective, fiind de observat că evident nu s-a respectat imperativul legal...”.

3. Reclamanta a invocat prevederile art. 1663 din Codul civil și prevederile Hotărârii Guvernului nr.251/219 cu privire la constatarea consultării independente a potențialului fidejutor consumator despre efectele și riscurile contractului de fidejusiune, care cad sub incidența art. 1663 din Codul civil.

4. A susținut că nu au fost respectate rigorile prevăzute mai sus în norma din Codul civil și Hotărârea Guvernului nr. 251 din 24 aprilie 2019 și a propus pârâtei de a se lua act și a susține recunoașterea faptului revocării declarației de mai sus fără a se provoca litigii în vederea nulității actelor de fidejusiune respective. În acest context a solicitat executorului judecătoresc Serghei Plitoc din xxxxx despre

încetarea urmăririi bunurilor familiei Bunciuc, întru executarea hotărârii din 9 februarie 2021 a Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni. Totodată, pentru a nu considera creditorul prejudiciat, oferă informația obținută de secretarul Consiliul satului Horodiște, raionul Dondușeni nr. 396 din 11 noiembrie 2021 pentru a fi transmisă executorului judecătoresc Serghei Plitoc pentru a urmări executarea hotărârii Judecătoriei Edineț și anume averea debitorului Bujor Aurelia.

5. A notat că la 3 februarie 2022, Societatea pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț” a răspuns la cele mai sus precum că ținând cont de prevederile art. 1663 alin. (1) și (2) din Codul civil, societatea „Banca de Finanțe și Comerț” înainte de a primi consimțământul domnilor Bunciuc la semnarea contractelor de fidejusiune nr.1 și nr.2 la Acceptul ofertei publice, le-a adus la cunoștință conținutul Acceptului Ofertei Publice în care erau reflectate riscurile la care s-ar fi putut expune, au cunoscut ratele lunare și termenul de rambursare creditului. La momentul eliberării creditului Banca nu a cunoscut și nu a bănuțit că între debitor și fidejutori ar putea fi careva relații de încredere, care ar fi obligat Banca să solicite dovada consultării independente.

6. Mai mult, a opinat că soții Bunciuc, potențialii fidejutori nu mai semnav acte împovărătoare pentru sine cu Banca pârâtă, dacă erau să cunoască adevărata istorie de creditare a debitoarei Aurelia Bujor, dar și că aceasta nu are înregistrate la cadastrul bunurilor imobile pe care le deține, fapte care majorează mult prea mult riscurile unui fidejutor, aceste informații absolut fiind la îndemâna Băncii creditoare, definite de alin. (2) art. 1163 din Codul civil ca și existența riscului semnificativ că fidejutorul nu își asumă fidejuserii în mod liber, iar felul cum se justifică Banca nu poate fi apreciată legal și cu bună-credință că potențialii fidejutori au fost informați adecvat. Având în vedere răspunsul pârâtei din 3 februarie 2022, Banca se manifestă cu rea-credință, interpretând impropriu prevederile legale, fiindu-i interzis prin lege să-și exercite predominant drepturile subiective în scopul de a cauza altei persoane un prejudiciu sau a-i dăuna un alt mod, fiindu-i interzis și să obțină un avantaj din comportamentul său ilicit sau rea-credință, neglijând interesele celeilalte părți.

7. În drept, și-a întemeiat acțiunea în baza dispozițiilor art. 327, 329, 331, 333, 334 din Codul civil.

8. Reclamanta a solicitat declararea nulității contractului de fidejusiune nr. 2 semnat la 23 ianuarie 2020 între „Banca de Finanțe și Comerț” Societate pe Acțiuni în calitate de creditor și Ala Bunciuc în calitate de fidejutor consumator, declararea nulității declarației fidejutorului nr. 2 semnată la 23 ianuarie 2020 de către Ala Bunciuc în calitate de fidejutor consumator în folosul Societății pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț” în calitate de creditor și să fie încasat din contul pârâtului cheltuielile de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9. Prin hotărârea din 18 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de Ala Bunciuc.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

10. La 9 ianuarie 2025, Ala Bunciuc a depus apel nemotivat împotriva hotărârii instanței de fond, iar la 9 iulie 2025 a prezentat apelul motivat, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral acțiunea, cu compensarea cheltuielilor de judecată.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11. Prin decizia din 24 septembrie 2025 a Curții de Apel Centru a fost respinsă cererea de apel depusă de Ala Bunciuc și s-a menținut hotărârea din 18 decembrie 2024 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

12. Întru consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, la 23 ianuarie 2020, Societatea pe Acțiuni „Banca de Finanțe și Comerț” a acordat un credit în sumă de 100 000 de lei Aureliei Bujor, iar în aceeași zi Ala Bunciuc a semnat declarația de fidejutor nr. 2, oferta publică privind acordarea creditului și contractul de fidejusiune nr. 2, prin care s-a obligat să răspundă solidar cu debitorul pentru executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit. Totodată, s-a stabilit că prin hotărârea din 23 martie 2021 a Judecătoriei Edineț, sediul Dondușeni, s-a dispus încasarea în mod solidar de la Aurelia Bujor, Ala Bunciuc și Stanislav Bunciuc a datoriei rezultate din contractul de credit.

13. Instanța de apel a menționat că, potrivit art. 117, art. 118, art. 121 și art. 130 din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile și obiecțiile, iar instanța apreciază probele în baza intimei convingeri formate în urma examinării complete și nemijlocite a tuturor probelor administrate. În speță, s-a constatat că obligația de acordare a creditului a fost executată integral de creditor, iar neexecutarea obligației de rambursare de către debitor nu a fost contestată.

14. Referitor la argumentele apelantei privind nulitatea contractului de fidejusiune pentru pretinsa încălcare a art. 1663 din Codul civil, instanța de apel a reținut că între părți a luat naștere un raport obligațional în baza contractului de fidejusiune, prin care s-a garantat executarea obligațiilor rezultate din contractul de credit.

15. Instanța inferioară a subliniat că fidejusiunea reprezintă o garanție personală accesorie, iar fidejutorul este ținut să execute obligațiile debitorului în cazul neexecutării acestora de către debitorul principal.

16. Instanța de apel a stabilit că apelanta nu a prezentat probe pertinente care să demonstreze că nu i-au fost explicate efectele generale și riscurile fidejusiunii, iar din actele dosarului rezultă că aceasta a semnat oferta publică, declarația de fidejutor și contractul de fidejusiune, documente în care erau indicate expres obligațiile și consecințele asumării fidejusiunii.

17. Concomitent, Curtea de apel a reținut că dispozițiile art. 1663 din Codul civil nu instituie sancțiunea nulității absolute, ci posibilitatea revocării ofertei sau anulării fidejusiunii într-un termen rezonabil, însă apelanta a invocat revocarea fidejusiunii abia la 20 ianuarie 2022, după aproape doi ani de la încheierea contractului și după executarea parțială a obligațiilor contractuale.

18. Instanța de apel a apreciat ca neîntemeiat și argumentul apelantei privind faptul că banca ar fi cunoscut situația financiară precară a debitorului și ar fi urmărit transferarea obligațiilor asupra fidejutorului, reținând că fidejusiunea, prin natura sa, se activează în cazul neexecutării obligațiilor de către debitorul principal, iar simpla cunoaștere de către creditor a situației financiare a debitorului nu echivalează cu lipsa consimțământului liber exprimat al fidejutorului. De asemenea, a reținut că apelanta nu a probat existența unor circumstanțe care să impună obligația creditorului de a constata consultarea independentă a fidejutorului, în sensul Hotărârii Guvernului nr. 251/2019.

19. Instanța de apel a concluzionat că nu există temeuri care să absolve fidejutorul de răspunderea solidară asumată prin contract, iar susținerea apelantei privind inducerea în eroare referitor la întinderea și efectele contractului de fidejusiune este neîntemeiată, întrucât esența contractelor de credit și fidejusiune este reglementată expres de lege, iar necunoașterea legii nu exonerează partea de obligațiile asumate. Totodată, apelanta nu a prezentat în instanța de apel probe noi de natură să răstoarne concluziile primei instanțe.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

20. La 2 decembrie 2025, Ala Bunciuc, reprezentat de avocatul Iurie Nichitoi a depus recurs împotriva deciziei din 24 septembrie 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii și compensarea cheltuielilor de judecată.

21. În esență, în argumentarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept expuse anterior, recurenta/reprezentantul a indicat că instanța de apel a ajuns eronat la concluzia respingerii apelului, prin interpretarea greșită a circumstanțelor cauzei și aplicarea eronată a normelor de drept material și procedural.

22. A menționat că instanța de apel a preluat mecanic constatările primei instanțe, fără a examina efectiv argumentele invocate și fără a aprecia în mod

complet probele administrate. La fel, instanța de apel a reținut greșit că reclamanta nu a prezentat probe privind lipsa informării asupra efectelor și riscurilor fidejusiunii, or, banca nu și-a executat obligațiile prevăzute de art. 1663 din Codul civil privind explicarea efectelor generale ale fidejusiunii și a riscurilor concrete la care se expunea fidejutorul.

23. Recurenta/reprezentantul a susținut că banca nu a demonstrat acordarea unor consultații independente și nici faptul că recurenta a fost informată adecvat despre întinderea obligațiilor asumate. Iar, instanțele inferioare au interpretat superficial dispozițiile art. 1663 din Codul civil și Hotărârea Guvernului nr. 251/2019, ignorând obligația creditorului de a se asigura că fidejutorul consumator beneficiază de consultare independentă, în special în situația existenței unui raport de încredere între debitor și fidejutor. În acest sens, a notat că banca avea cunoștință despre situația financiară precară a debitorului principal și despre imposibilitatea executării obligațiilor de credit, motiv pentru care fidejusiunea a fost utilizată pentru transferarea riscurilor asupra fidejutorului.

24. Recurenta a afirmat că instanța de apel a omis să examineze dacă fidejutorul a primit consultații independente, conform pct. 1-4 din Hotărârea Guvernului nr. 251 din 24 aprilie 2019, precum și dacă banca a respectat obligația legală de informare prevăzută de art. 1663 alin. (1) și (2) din Codul civil.

25. A invocat că simpla semnare a contractului de fidejusiune și a documentelor aferente nu poate confirma faptul că fidejutorul a înțeles riscurile reale și întinderea obligațiilor asumate.

26. De asemenea, a relatat că instanțele inferioare au ignorat faptul că fidejutorul consumator nu avea experiență juridică sau financiară și nu a beneficiat de asistență independentă înainte de semnarea contractului.

27. A susținut că obligația de informare prevăzută de art. 1663 din Codul civil are caracter imperativ, iar nerespectarea acesteia atrage posibilitatea anulării fidejusiunii.

28. Recurenta/reprezentantul a invocat și încălcarea normelor procesuale prevăzute de art. 117, 118, 239 și 240 din Codul de procedură civilă, explicând că instanțele nu au examinat complet și sub toate aspectele circumstanțele cauzei și nu au motivat suficient soluțiile adoptate. Hotărârile contestate nu răspund exigențelor unui proces echitabil și obligației instanței de a examina efectiv toate argumentele relevante invocate de participanții la proces.

29. În susținerea poziției sale, recurenta a făcut referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv cauzele Zubac c. Croația, Bălșan c. România și Bînga c. România, precum și la practica Curții Supreme de Justiție, invocând obligația instanțelor de a examina efectiv raportul juridic litigios și de a aplica corect normele de drept material incidente cauzei.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

30. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

31. Art. 433 alin.(1) lit. a) și f) din Codul de procedură civilă:

„Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

32. Art. 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

33. Art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii contestate prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432. Instanța invocă, din oficiu, neatragera în proces a persoanelor ale căror drepturi sunt lezate prin hotărâre.”

34. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

35. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată menționează că, Curtea de Apel Centru a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la 24 septembrie 2025, decizia integrală fiind comunicată recurentei și reprezentantului acesteia, avocatul Iurie Nichitoi, la 3 octombrie 2025, prin intermediul poștei electronice (f.d. 135). Prin urmare, Completul de judecată al

Curții Supreme de Justiție constată că recursul declarat la 2 decembrie 2025, se consideră depus în termenul stabilit de art. 434 din Codul de procedură civilă.

36. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

37. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

38. Dezacordul recurentei cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

39. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

40. Completul de judecată notează că argumentele invocate de recurentă/reprezentant reprezintă, în esență, o reiterare a poziției procesuale expuse în fața instanțelor inferioare și exprimă dezacordul acesteia cu soluțiile adoptate, fără a demonstra însă caracterul eronat al constatărilor de fapt și de drept reținute de instanța de apel. Or, Curtea de Apel a oferit răspuns tuturor argumentelor esențiale invocate de apelantă, motivând în mod suficient concluzia privind lipsa temeiurilor pentru declararea nulității contractului de fidejusiune și a declarației de fidejutor, precum și inexistența circumstanțelor care ar absolvi fidejutorul de răspunderea solidară asumată.

41. În așa mod, criticile recurentei nu relevă omisiuni sau contradicții în motivarea deciziei atacate și nu demonstrează aplicarea eronată a normelor de drept material ori încălcarea normelor de procedură care, în sensul art. 432 din Codul de procedură civilă.

42. În lipsa unor erori de drept sau a unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor, care să justifice intervenția instanței de recurs, completul conchide că decizia atacată este legală și întemeiată.

43. În această ordine de idei, se reține că decizia instanței de apel a fost pronunțată în temeiul probelor legal administrate și al unei interpretări conforme a normelor legale incidente. Iar raționamentele instanței de apel sunt clare și coerente, reflectând o legătură directă între situația de fapt și dispozițiile legale aplicabile.

44. Din considerentele expuse, Completul de judecată conchide că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege și consideră recursul ca fiind vădit neîntemeiat.

45. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Ala Bunciuc, reprezentat de avocatul Iurie Nichitoi, împotriva deciziei din 24 septembrie 2025 a Curții de Apel Centru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat